

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 121/04-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval prijatú sťažnosť Mgr. I. F., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 2640/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. I. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 2640/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 2640/97 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietahov.

3. Mgr. I. F. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bardejov p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Odôvodnenie :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 121/04-26 z 31. augusta 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. I. F., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), doručení ústavnému súdu 27. novembra 2003, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 2640/97.

Na základe výzvy ústavného súdu zo 14. januára 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 23/04 zo 17. februára 2004, v ktorom uviedol, že *„(...) v konaní Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7 C 2640/97 nedošlo k takým prieťahom, ktorých základom by bola nečinnosť súdu. Jednotlivé úkony súdu totiž boli vzhľadom na vysokú pracovnú záťažnosť sudcov tohto súdu, včítane vec vybavujúcej sudkyne, v primeraných časových lehotách (...) Nemožno preto súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že v konaní došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (...) Aj keď je totiž treba pripustiť, že dobu šiestich rokov, ktorá od podania žaloby uplynula nemožno považovať za primeranú (...)“*.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 2640/97 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 17. december 1997 – sťažovateľ si žalobným návrhom na okresnom súde uplatnil nárok na zaplatenie 37 645,92 Sk s príslušenstvom, ktorý mu vznikol v dôsledku nedodržania dojednaní v zmluve o dielo zo strany žalovaného;
- 17. marec 1998 – okresný súd rozhodol platobným rozkazom;
- 6. apríl 1998 – žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor;
- 6. máj 1998 – sťažovateľ sa na základe výzvy okresného súdu z 9. apríla 1998 vyjadril k odporu;
- 14. august 1998 – okresný súd nariadil pojednávanie na 17. september 1998, ktoré 24. augusta 1998 odročil na 25. september 1998;
- 25. september 1998 – pojednávanie bolo po vypočutí účastníkov konania a po predložení listinných dôkazov (zmluva o dielo, záznam o prevzatí stavby, faktúry, reklamácia faktúry) z dôvodu vypočutia ďalších svedkov a ďalšieho dokazovania odročené na neurčito;
- 13. marec 1999 – okresný súd nariadil pojednávanie na 23. apríl 1999, ktoré bolo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti žalovaného odročené na neurčito;
- 17. máj 1999 – okresný súd nariadil pojednávanie na 15. jún 1999 a následne 21. júla 1999 na 9. september 1999, ktoré bolo kvôli ospravedlnenej neúčasti právnej zástupkyne žalovaného odročené na neurčito;
- 21. október 1999 – právna zástupkyňa sťažovateľa zaslala okresnému súdu návrh na uzavretie „mimosúdnej dohody“ so žalovaným;
- 1. december 1999 – okresný súd nariadil pojednávanie na 25. január 2000, ktoré bolo po zistení, že medzi účastníkmi nedošlo k „mimosúdnej dohode“, odročené na neurčito, z dôvodu ďalšieho doplnenia dokazovania;
- 2. február 2000 – právna zástupkyňa sťažovateľa zaslala okresnému súdu na vedomie návrh na uzavretie novej „mimosúdnej dohody“, ktorú žalovaný 3. marca 2000 písomným oznámením súdu „odmietol“;

- 15. november 2000 – okresný súd uznesením ustanovil znalca a účastníkom uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania;
- 4. december 2000 – sťažovateľ zaplatil preddavok na trovy znaleckého dokazovania;
- 5. december 2000 – žalovaný sa odvolal proti výroku uznesenia okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania;
- 14. december 2000 – znalec oznámil súdu, že z dôvodu jeho priateľského vzťahu ku konateľovi žalovaného „*sa cíti byť vo veci zaujatý*“;
- 16. február 2001 – okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na rozhodnutie o odvolaní žalovaného;
- 31. august 2001 – odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu z 15. novembra 2000 tak, že žalovaný nie je povinný zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania (spis bol vrátený okresnému súdu 16. októbra 2001);
- 15. november 2001 – uznesením ustanovil nového znalca z odboru pozemných stavieb a oceňovania stavebných prác;
- 18. január 2002 – okresný súd urgoval znalca, aby predložil znalecký posudok;
- 7. február 2002 – znalec oznámil okresnému súdu, že nie je kvalifikovaný podávať znalecké posudky podľa požiadavky okresného súdu;
- 4. marec 2002 – okresný súd uznesením ustanovil nového znalca z odboru stavebníctva, odvetvia poruchy stavieb;
- 18. marec 2002 – sťažovateľ sa odvolal proti výroku uznesenia okresného súdu zo 4. marca 2002, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť ďalší preddavok na trovy znaleckého dokazovania;
- 21. marec 2002 – okresný súd predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa;
- 30. august 2002 – odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť ďalší preddavok na trovy znaleckého dokazovania (spis bol vrátený okresnému súdu 18. októbra 2002);
- 13. november 2002 – znalec oznámil okresnému súdu, že nemôže vypracovať znalecký posudok pre dlhodobú nemoc;
- 1. apríl 2003 – okresný súd uznesením ustanovil nového znalca z odboru stavebníctva, odvetvia poruchy stavieb a uložil mu vypracovať znalecký posudok do 20. mája 2003;

- 26. máj 2003 – znalec oznámil okresnému súdu, že nemôže dodržať lehotu na vypracovanie znaleckého posudku, pretože mu nebol doručený súdny spis;
- 2. jún 2003 – okresný súd zaslal znalcovi súdny spis a určil mu novú lehotu na vypracovanie znaleckého posudku do 30. júna 2003;
- 13. jún 2003 – znalec predložil okresnému súdu znalecký posudok, ktorý bol okresným súdom zaslaný na vyjadrenie účastníkom;
- 18. jún 2003 – právna zástupkyňa sťažovateľa sa vyjadrila k znaleckému posudku;
- 11. september 2003 – znalec sa odvolal proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho odmene;
- 19. september 2003 – spis bol predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní znalca (spis doručený odvolaciemu súdu 1. októbra 2003);
- 30. apríl 2004 – odvolací súd potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o odmene znalca (spis bol vrátený okresnému súdu 3. júna 2004);
- 17. jún 2004 – okresný súd nariadil pojednávanie na 21. október 2004;
- 21. október 2004 – pojednávanie bolo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti žalovaného a z dôvodu, že právna zástupkyňa sťažovateľa sa nevedela vyjadriť k ďalšiemu postupu vo veci, odročené na neurčito.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. Preto na splnenie

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (IV. ÚS 232/03).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, predmetom konania pred okresným súdom je nárok s'ťažovateľa na zaplatenie 37 645,92 Sk s príslušenstvom uplatnený voči žalovanému z dôvodu nedodržania podmienok zmluvy o dielo. Zo skutočností uvedených s'ťažovateľom a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnost', ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Ústavný súd však pripúšťa určitú možnosť faktickej zložitosti veci súvisiacu s potrebou nariadenia znaleckého dokazovania. Zároveň však poukazuje na to, že pri účinnejšom a najmä dôraznejšom postupe okresného súdu by aj zabezpečenie takého dôkazu, akým je znalecký posudok, konanie nepochybne urýchlilo a ani táto skutočnosť by v konečnom dôsledku nemala prispieť k doterajšej dĺžke trvania konania (od podania žaloby 17. decembra 1997 do podania s'ťažnosti ústavnému súdu 27. novembra 2003, t. j. viac ako 5 rokov a 11 mesiacov), ktoré nemožno podľa názoru ústavného súdu ospravedlniť.

2) Správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pri hodnotení postupu podľa tohto kritéria ústavný súd konštatuje, že podiel na zdĺhavosti konania má aj s'ťažovateľ, a to tým, že do zatiaľ posledného pojednávania vo veci 21. októbra 2004 sa nevyjadril k znaleckému posudku, ktorý mu bol zaslaný na vyjadrenie jeho právnu zástupkyňou 18. júna 2003 (t. j. viac ako 1 rok a 4 mesiace). K znaleckému posudku sa bez konzultácie so s'ťažovateľom (z dôvodu jeho

pobytu v zahraničí) vyjadrila 18. júna 2003 len jeho právna zástupkyňa tak, že „z pozície AK k znaleckému posudku nemáme pripomienky“, avšak na pojednávaní 21. októbra 2004 sa nevedela vyjadriť k ďalšiemu postupu vo veci, ani ku skutočnosti trvania jej splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa v konaní z dôvodu pobytu sťažovateľa v zahraničí, ktorý sa k tejto otázke nevyjadril, a kvôli čomu bolo pojednávanie odročené na neurčito, čo je tiež potrebné pričítať na ťarchu sťažovateľa. Ústavný súd sa však nestotožňuje s tvrdením okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ prispel k predĺženiu konania tým, že „všetky na vec sa vzťahujúce dôkazy neoznačil už v samotnej žalobe, čo vyvolalo potrebu žalobcu opakovane vyzývať na označenie dôkazov“, pretože okresný súd nevyzýval sťažovateľa na predloženie listinných dôkazov osvedčujúcich oprávnenosť ním uplatňovaného nároku. Okrem toho správanie sťažovateľa podstatnou mierou neprispelo k predĺženiu konania, pretože sťažovateľ predložil okresnému súdu listinné dôkazy už na prvom pojednávaní 25. septembra 1998. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa 18. marca 2002 odvolal proti výroku uznesenia okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť doplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania o navýšenú finančnú čiastku, v dôsledku čoho sa súdny spis viac ako pol roka nachádzal na odvolacom súde (od 21. marca 2002 do 18. októbra 2002), čo však podľa názoru ústavného súdu neprispelo k prietahom v konaní, pretože rozhodovanie o otázke platenia preddavkov na trovy znaleckého dokazovania nebránilo okresnému súdu, aby pokračoval v dokazovaní zadovážením znaleckého posudku (pozri bod 3). Zo zápisníc o pojednávaniach ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa pravidelne zúčastňoval nariadených pojednávaní buď sám, alebo prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, navrhoval dôkazy (vypočutie ďalších svedkov) na preukázanie svojich tvrdení, nahliadal do spisu, reagoval na výzvy okresného súdu v primeranej lehote a sťažnosťou podanou orgánu štátnej správy súdu (zo 7. októbra 2003) sa domáhal urýchlenia konania v jeho veci.

3) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu nasledovné obdobia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti, ktoré mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré je potrebné považovať za zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

- od 25. septembra 1998 (pojednávane) do 13. marca 1999 (okresný súd nariadil pojednávane), t. j. v trvaní viac ako 5 mesiacov;

- od 25. januára 2000 (pojednávane) do 15. novembra 2000 (okresný súd uznesením ustanovil znalca), t. j. v trvaní viac ako 9 mesiacov;

- od 14. decembra 2000 (znalec oznámil okresnému súdu, že z dôvodu priateľského vzťahu s konateľom žalovaného sa cíti byť vo veci zaujatý) do 15. novembra 2001 (okresný súd uznesením ustanovil nového znalca), t. j. v trvaní viac ako 11 mesiacov. Je síce pravdou, že v tomto období sa spis viac ako 7 mesiacov (od 16. februára 2001 do 16. októbra 2001) nachádzal na odvolacom súde. Podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť nijako nebránila okresnému súdu pokračovať v dokazovaní vo veci samej ustanovením nového znalca a zabezpečením znaleckého posudku s možnosťou zaslania kópie súdneho spisu ustanovenému znalcovi. Ústavný súd poukazuje na to, že odoslanie originálu spisu alebo jeho kópie patrí medzi otázky vhodnosti, a nie správnosti postupu súdu (m. m. I. ÚS 16/02);

- od 13. júna 2003 (okresnému súdu bol znalcom predložený znalecký posudok) do 17. júna 2004 (okresný súd nariadil pojednávane), t. j. v trvaní viac ako 1 roka, pričom aj v tomto období sa spis viac ako 8 mesiacov (od 19. septembra 2003 do 3. júna 2004) nachádzal na odvolacom súde z dôvodu odvolania znalca z 11. septembra 2003 proti uzneseniu okresného súdu zo 4. septembra 2003 o jeho odmene. Aj v tomto prípade mal okresný súd možnosť zaslať odvolaciemu súdu kópiu súdneho spisu a pokračovať v konaní vo veci samej.

Okresný súd tak spôsobil v dôsledku svojej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti priet'ahy v konaní v celkovej dĺžke viac ako 3 roky.

Zo spisu okresného súdu ďalej vyplýva, že okresný súd vo veci vykonával aj ďalšie procesné úkony, ktoré boli neefektívne, v dôsledku čoho sa konanie tiež neúmerne predlžovalo. Za takýto neefektívny postup je možné považovať napríklad uznesenie z 15. novembra 2001, ktorým okresný súd ustanovil znalca, ktorý nebol kvalifikovaný podať okresným súdom požadovaný znalecký posudok, ako aj postup okresného súdu pri zaslaní súdneho spisu znalcovi (ustanovený 1. apríla 2003) až na základe viacnásobnej urgencyie znalca (spis zaslaný znalcovi 2. júna 2003).

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že k neúmernému predĺženiu konania došlo aj „v dôsledku neochoty podať znalecký posudok a iných, prevažne objektívnych dôvodov na strane znalcov (nepriaznivý zdravotný stav, pracovná zaťaženosť), teda bez jeho zavinenia, bol nútený opakovane ustanovovať nových znalcov na podanie znaleckého posudku (...)“. Ústavný súd už v tejto súvislosti konštatoval, že všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku), aj vo vzťahu k súdnemu znalci. Podľa názoru ústavného súdu tolerovanie pasivity znalca okresným súdom nemožno spájať s priet'ahmi v konaní (znalec, ktorý bol okresným súdom ustanovený uznesením zo 4. marca 2002 a ktoré mu bolo doručené 15. marca 2002, až 13. novembra 2002 okresnému súdu oznámil, že pre dlhodobú nemoc nemôže vypracovať znalecký posudok). Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca vrátane správneho, vecného a zrozumiteľného vymedzenia jeho úlohy (m. m. III. ÚS 111/01).

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 23/04 zo 17. februára 2004 odôvodnil vzniknuté priet'ahy v konaní aj vysokou pracovnou zaťaženosťou sudcov okresného súdu, vrátane vec vybavujúcej sudkyne.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbavuje zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom

konaní. Námietka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a v nadväznosti na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. IV. ÚS 58/02).

Ústavný súd, vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu podľa uvedených troch kritérií dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 2640/97 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v záujme zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľa ústavný súd prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 2640/97 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 000 Sk ako náhrady spôsobenej škody a nemajetkovej ujmy ktorá mu bola spôsobená tým, že v dôsledku nečinnosti a odborných pochybení okresného súdu bol nútený predať rodinný dom, ktorým chcel s manželkou riešiť ich bytovú situáciu, a teraz žijú oddelene, každý u svojich rodičov.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadnil všetky skutočnosti prebiehajúceho konania, ako aj všetky okolnosti zakladajúce

porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Dobu viac ako šiestich rokov bez jediného rozhodnutia vo veci samej sťažovateľ musí vnímať ako krivdu. Podľa ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať, aby občan čakal na výsledok súdneho sporu takú dlhú dobu a aby stav konania bol taký, ako bol zistený v prípade sťažovateľa. Zohľadniac podiel okresného súdu, ako aj podiel sťažovateľa na dĺžke konania ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné sťažovateľovi priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 30 000 Sk, ktoré mu je okresný súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si neuplatnil úhradu trov právneho zastúpenia, ústavný súd mu úhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2004